

Birkaç yüzyıl önce İngiltere’de bir uygulama var. Ünlü bir lort ölünce ahalinin haberi olsun diye, Londra’daki büyük kilisenin çanları bir kez, bir devlet yöneticisi öldüğünde ise, çanlar üç kere çalınır ve herkes ölüm haberlerini bu yolla alıyor.

Bir gün İngiliz mahkemesi yasalara tümüyle aykırı bir karar veriyor...

O gün kilisenin çanları tarihte görülmemiş bir şekilde tam dört kez çalınıyor. Böyle bir uygulama o güne kadar hiç olmamış. Ahali merak içinde, herkes birbirine soruyor. Bilgi rahibe heyetler gönderiliyor.

Ölen kim? Kral bile ölünce üç kez çalınan çanlar bugün neden dört kez çalındı? Yoksa kraldan daha önemli biri varda o mu öldü?

Bilgi rahip yanıt veriyor.

Mahkeme bu gün verdiği kararlarla adaleti öldürdü. Çanları o yüzden, adalet öldü diye dört kere çalmak zorunda kaldık. Adaletin ölmesi kralın ölmesinden daha çok vahimdir. Kral ölünce yerine yenisi seçilir, ama adalet ölünce yapacak bir şey yoktur.

Sevgili okuyucularım, bizde adalet çoktan öldü. Yargı çoktan teslim alındı. Hristiyan olmadığımız için çan çalmıyoruz ama alarm zilleri çalıyor. Hep birlikte “ Adaletin ve yargının ruhuna el-Fatiha” demekle yetiniyoruz.

Bir ülkede olabilecek en kötü şey adaletin siyasete alet edilmesidir. Hâkim ve savcılarının bir bölümü bile iktidarın, cemaatlerin, siyasi görüşlerin güdümüne ve emrine girdiği takdirde yapılacak bir şey kalmaz.

Ülkemizin içine düştüğü durum bu gün, ne yazık ki budur.

Yargıda patlayan AKP – Cemaat kavgası olanca hızıyla sürüp gidiyor.

Yargıyı yeterince ele geçiremeyen hükümet, yaptığı çok sayıda atamalarla Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu Yargıtay, Danıştay gibi yüksek yargı kurumlarını birer, birer ele geçirdi.

Bu olayların temelinde Türkiye'nin bu güne kadar tanık olduğu en büyük yolsuzluk ve rüşvet olayları (operasyonları) yatıyor. Hükümetin dört bakanı ile onların yakınlarının büyük rüşvetler aldığı belgelenmiş ve soruşturma başlamıştı.

Hükümetin başına ise o zaman duvardan saksı düştü. Bu operasyonları düzenleyen savcı ve polisler karşı işlemler başlatıldı. Savcılara işten el çektirildi. Polislerin tamamına yakını ya tasfiye edildi, ya tutuklandı.

Amaç ortada,

Bizim işlerimize dokunmayacaksın kardeşim, dokunan yanar. Şu olaylara bakınız Nisan -2015'de İstanbul'da bir Asliye Ceza Mahkemesi, cemaatçi olarak bilinen 67 polisin tahliye edilmesine karar verdi.

Karar doğrudur, yanlıştır, hukuka uygundur veya değildir. Biz onu bilemeyiz.

En uzman ceza hukukçularının bile aralarında anlaşamadığı bir konu ortaya çıktı ve üzerinde fikir yürütmek bizim haddimizi aşıyor.

Ama şu sürece bakınız.

Mahkeme tahliye kararı veriyor. İktidar telaşlanıyor. Türkiye'de ilk kez savcılık mahkeme kararını uyguluyor, geri çeviriyor. Silah Ceza Hâkimi, Asliye Ceza Mahkemesi tarafından

verilen kararın yok hükmünde olduğunu bildiriyor.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı, Mahkeme kararı uygulanmasın diye nöbetçi savcıya gece yarısında emirler yağdırıyor. Son aşamada ise AKP'nin arka bahçesi olarak bilinen HSYK devreye sokuluyor ve tahliye kararlarını veren hâkimler acele görevden alınıyor.

Türkiye Cumhuriyeti içinde AKP'ci veya cemaatçi olmayan milyonlarca insan yaşıyor. İşi yargıya düşen, ille de onlardan birine mi sığınmak zorunda? Hele gariban, sıradan vatandaş bu durumda ne yapacak? Vatandaşın hakkını kim koruyacak?

Yargının tepeden gelen emirlerle ve talimatlarla yönetilmemesi gerekir. Yargı yargıya düşman edilmemesi hepimizin temennisidir. Çünkü yargı adalet, su, ekmek gibi herkese lazımdır. Yargıya ve adalete sahip çıkmak herkesin görevidir. Kalın sağlıklıca